

A BOB, AZ UTCAMACSKA folytatása

Bob

szerint a világ

JAMES BOWEN

EGY FÉRFI ÉS A MINDENBEN JÁRTAS
MACSKÁJA TOVÁBBI KALANDJAI

GABO

Első fejezet
AZ ÉJJELIŐR

AZON NAPOK EGYIKE VOLT, amikor minden elképzelhető rossz, ami megtörténhet, meg is történik.

Azzal kezdődött, hogy az ébresztőóráám felmondta a szolgálatot: nem csörgött. Jócskán elaludtam, ez pedig azt jelentette, hogy igencsak össze kellett kapnunk magunkat, ugyanis Bobbal, a kandúr macskámmal máris késésben voltunk. Tottenhamben, Észak-Londonban laktunk, és a lakáshoz közeli buszmegállóból buszoztunk reggelente Islingtonba, ahol egy hajléktalanok által árusítható újságot, a *The Big Issue*-t értékesítettük. Alig öt perce utaztunk a buszon, amikor a dolgok még rosszabbra fordultak.

Bob a mellettem lévő ülésen pihent, szokásához híven félálomban. Egyszer csak felkapta a fejét, majd gyanakodva körülnézett. Bobról tudni kell, hogy bárhol, bármikor megérzi, ha baj készül. Két éve ismerem, azóta egyszer sem tévedett, ez a képessége soha nem hagyta még cserben.

Pillanatokkal később orrfacsaró bűzt, égett szagot éreztük. A bepánikolt buszsofőr bemondta, hogy az utazás a *végéhez ért*, és mindenkinek el kell hagynia a járművet, mégpedig *azonnal*.

Bár nem a Titanic evakuálása zajlott, az emberek mégis pont úgy tolakodtak és lökdösték egymást... A busz a háromnegyedéig tömve volt utassal – egy szemvillanás alatt kitört a pánik és a káosz. Bob egyáltalán nem sietett kifelé, ezért előreengedtünk mindenkit, és az utolsók között szálltunk le. Ez, mint később kiderült, okos döntésnek bizonyult. Lehet, hogy a buszban bűdös volt, de legalább meleg is.

Miután leszálltunk, át kellett vánszorognunk szembe, az új épületekhez, ahol fagyos szél korbácsolt minket. Baromira örültem, hogy mielőtt kirohantam reggel a lakásból, gyorsan Bob nyaka köré tekertem még egy jó vastag gyapjúsálat.

Kiderült, hogy nem volt vészhelyzet, csupán a túlmelegedett motor okozta a meghibásodást. Egy dolgot tehetünk: meg kellett várnunk a busztársaság szakemberét, aki majd megjavítja a buszt. Szóval, két tucat emberrel együtt álltam a fagyos járdán, akik dörmögések, panaszkodások közepette várták a pótlóbuszt, több mint fél órán keresztül.

A késő reggeli forgalom mindig horror. Amikor Bobbal lepattantunk a pótlóról az állomásunknál, az Islington Greennél, már másfél órája zötykölődtünk. Iszonyat

késésben voltunk, féltem, hogy elszalasztom az ebédidőt, ami az egyik legjövedelmezőbb napszak az újságeladás szempontjából.

Az Angel metrómegállóig öt percig tartott az út, de ha Bobbal caplattam, folyton megállítottak minket. Néha bőrpórázon sétált mellettem, de leginkább a vállamon ülve kémlelte kíváncsian a világot, akárcsak egy tiszt a hajó orrából. Ez persze nem olyasmi, amivel a hét minden napján találkoznak az emberek, ezért aznap sem sikerült pár méternél továbbjutni anélkül, hogy valaki ne akarta volna megsimogatni, vagy fotót készíteni Bobról. Cseppet sem zavart. Bob egy karizmatikus, lenyűgöző kis alak, aki igencsak élvezi a figyelmet, feltéve, hogy barátságosan közelítenek hozzá. Sajnos ezt nem tudhatjuk mindig előre.

Az első, aki aznap megállított minket, egy alacsony orosz hölgy volt. Nyilvánvalóan pont annyira értett a macskákhoz, mint én az orosz versek szavalásához.

– Óh, koska, de édes! – lelkendezett, amikor nyakon csípett minket a Camden Passage-nál, az éttermek, bárók, régiségboltok utcájában, az Islington Green déli része mentén. Megálltam, hogy rendesen elbeszélgethessen Bobbal. A hölgy tett egy hirtelen mozdulatot, odanyúlt Bobhoz, meg akarta érinteni az orrát. Nem volt egy okos húzás...

Bob abban a pillanatban támadásba lendült, vadul csapkodott a mancsával, továbbá egy igen hangos, határozott

ííííjóó hanggal védekezett. Szerencsére nem karmolt, azonban a hölgy reszketett az ijedségtől, így pár percet rá kellett szánnom, hogy megbizonyosodjak, épségben van-e.

– Rendbe', rendbe'. Barát lenni akartam csak – rebegette a rémülettől falfehéren. Elég idős volt, féltem, mindjárt összeesik a szívrohamtól.

– Asszonyom, ezt soha többet ne csinálja egy állattal! – szoltam mosolyogva, olyan udvariasan, ahogy csak lehetett. – Maga hogyan reagálna, ha valaki megpróbálna hozzányúlni az arcához? Igazán szerencsés, hogy nem karmolta meg.

– Én semmiképp nem szándékosan felzaklatni őt – felelte.

Egy kicsit megsajnáltam, ezért megpróbáltam kibékíteni őket:

– Na jó, ti ketten, legyetek barátok! Felejtjük el, ami történt!

Bob először vonakodott, végül mégis megenyhült, és megengedte a hölgynek, hogy gyengéden végigsimítsa a tarkóját. Az alacsony orosz nő nagyon kedvesen kért bocsánatot, és nagyon nem hagyott minket békén.

– Én sajnálni nagyon, sajnálni nagyon – hajtogatta.

– Semmi gond – nyögtem ki. Addigra már iszonyúan feszengtem, ugyanis már igazán mentem volna tovább.

Amint végre elszabadultunk, és megérkeztünk a metróállomáshoz, letettem a hátizsákom a járdára, hogy Bob ki tudjon rajta nyújtózni – napi rutin ez nálunk –, majd hozzáfogtam annak a halom újságnak az elrendezéséhez, amit előző nap az Islington Greennél vettem a helyi koordinátortól.

Ma két tucat újság eladását tűztem ki célként, mivel – ahogy mindig – kellett a pénz.

Persze nem sokkal később megint frusztráló dolog történt.

Kora délelőtt óta baljós, acélszürke felhők keringtek London felett. Mielőtt egy darab újságot is sikerült volna eladnom, megnyílt az ég, arra kényszerítve Bobot és engem, hogy pár méterrel arrébb, az aluljáróban keressünk menedéket, egy bank és néhány irodaház közelében.

Bob könnyen alkalmazkodó teremtmény, mindemellett rettentően utálja az esőt. Különösen ezt a hideg zuhét, amittől teljesen át lehet fagyni. Úgy tűnt, még össze is zsugorodik tőle. A fényes, narancslekvár árnyalatú bundája mintha fakóvá, jellegtelenné vált volna. Meglepetésemre, a szokásosnál többen is megálltak, nagy felhajtást csaptak Bob körül, miközben én a szokásosnál is kevesebb újságot adtam el.

Semmi jel nem mutatott arra, hogy abbamarad a vihar, valamint Bob is egyértelműen kifejezte, nincs kedve többet lófrálni. Megvető pillantásokat lövellt felém, egyúttal labdává

gömbölyödött össze, mint egy sündisznó. Vettem az adást, de tisztában voltam a realitásokkal. Közeledett a hétvége, annyi pénzt kellett szereznem, amennyi mindkettőnknek elég az életben maradáshoz. Az újságkötegem viszont ugyanolyan vastagnak látszott, mint a megérkezésünkkor.

Mintha nem lett volna elég kiábrándító ez a nap, a délután folyamán még egy fiatal, egyenruhás rendőr is elkezdett piszkálni. Ez nem az első alkalom volt, és tudtam, nem is az utolsó, de ma tényleg nem hiányzott a problémázás. Ismertem a törvényt, jogomban állt a The Big Issue-val kereskedni. Magamnál hordtam a regisztrált lapterjesztési engedélyem, és ha nem okozok közfelháborodást, akkor akár hajnaltól napestig árulhatok ezen a helyen.

Sajnálatosan módon a rendőr se a legjobb napját élte, ragaszkodott a motozáshoz. Fogalmam sincs, mit keresett, valószínűleg drogokat vagy veszélyes fegyvert – egyiket se talált. Ettől a kudarctól nem volt feldobva, ezért utolsó lehetőségként hozzálátott Bobról faggatni. Elmagyaráztam, hogy ő legálisan nyilvántartásba vett, mikrochippel ellátott macska. Úgy tűnt, a rendőr csak még rosszabb kedélyállapotba került. Amikor lelépett, éppolyan borús képet vágott, mint amilyen az idő volt.

Maradt még pár óráam délutánig, míg az irodai dolgozók elindulnak haza, az utca meg tömve lesz részegekkel és bajkeverő kölykökkel. Úgy döntöttem, elég ebből, lelépek.

Magam alatt voltam. Csak tíz újságot adtam el, és csupán a töredékét kerestem meg annak, amit általában. Viszont elég sokáig éltem akciós babkonzerven és olcsó kenyéren ahhoz, hogy tudjam, nem fogok éhen halni. Maradt elég pénzem a gázra és az áramra, valamint egy vagy két kajálásra is futotta, Bobot is beleértve. Ez viszont azt jelentette, hogy valószínűleg egész hétvégén melóznom kell, pedig nagyon nem akartam. Legfőképp azért, mert még pocsékabb időt jóstoltak, nekem meg pont elég pocsék kedvem volt így is.

A buszon ülve már éreztem az influenza első tüneteit. Mindenem fáj, és forróság öntötte el a testem. *Szuper, pont erre van most szükségem*, gondoltam, miközben kényelmesen elhelyezkedtem, hogy aludjak egy kicsit. Addigra az ég tintafeketévé változott, és az összes utcai lámpa égett. Volt valami az éjszakai Londonban, ami lenyűgözte Bobot. Míg én az ébrenlét és az álom között sodródtam, addig ő folyamatosan kifelé bámult az ablakon, teljesen elmerült a látványban.

A forgalom vissza Tottenhambe épp olyan borzalmas volt, mint reggel: a busz csigalassúsággal haladt. Valahol Newington Green után be is aludtam.

Arra ébredtem, hogy valami gyengéden paskolja a lábam, és egy bajusz hozzáér a nyakamhoz. Kinyitottam a szemem: Bob odadugta a fejét az arcomhoz, a térdemet pedig a mancsával ütögette.

– Mi az? – mordultam rá.

Enyhén bólintott a fejével a buszsofőr felé, mintha mutatni akarna valamit, aztán elkezdett kikászálódni az ülésből. Az ajtó felé vette az irányt, közben aggódalmasan tekintgetett rám.

– Hová mész? – akartam kérdezni, de közben már ki-néztem az utcára, és leesett, hol vagyunk.

– Ó, a büdös életbe! – ugrottam fel azonnal a helyemről.

Felkaptam a hátizsákom, és a leszállásjelző gombot az utolsó pillanatban nyomtam meg. A másodperc töredékén múltott. Ha nem lett volna az én kis éjjeliöröm, elszalasztottuk volna a megállónkat.

Útban hazafelé beugrottam az utcánkban lévő sarki gyógyszertárba néhány olcsó, influenza elleni gyógyszerért. Aztán a boltban vettem még Bobnak rágcsálnivalót, plusz egy adagot a kedvenc csirkés tápjából. Végére is, ez volt a legkevesebb, amit megérdemelt. Ez után a nyomorult nap után akár bele is merülhettem volna az önsajnálatba, de amint hazaértem, rájöttem, hogy nincs okom panaszra. Bob lelkesen falta az ételt, én pedig arra gondoltam a jó meleg egyszobás kis kecómban, hogy ha tovább alszom a buszon, akkor most kilométerekkel arrébb lennénk. Az ablakon keresztül látszott, hogy kint szörnyű idő tombol. Ha az utcán lettem volna az esőben, köny-

nyen összeszedhettem volna egy komolyabb betegséget is, mint egy kezdeti influenza. Bobnak köszönhetően elég jól megúsztam.

Tudatosult bennem, hogy mennyire szerencsés vagyok. Eszembe jutott egy régi mondás, melyet mélyen átéreztem: *a bölcs ember nem bánkódik amiatt, ami nincs; viszont hálás mindazért a jóért, ami van.*

Vacsora után leültem a kanapéra, bebugyoláltam magam egy takaróval, és mézből, citromból, forró vízből készült puncsot kortyolgattam. A padlón hevert egy kisüveges whisky, abból is belelöttyintettem. Néztam, ahogy Bob elégedetten szundít a kedvenc helyén, a radiátor mellett, és az egész nap, az összes problémájával együtt feledésbe merült. Abban a pillanatban nem is lehettem volna boldogabb. Azon töprengtem, hogy mindig így kellene szemlélnem a világot, hiszen annyi jó dolog van az életemben, amiért hálás lehetek.

Kicsivel több mint két év telt el azóta, hogy megtaláltam Bobot ennek a lépcsőháznak a földszintjén kiterülve, sérülten. Amikor észrevettem őt a sötét folyosón, úgy tűnt, mintha egy másik állat támadta volna meg: sebek borították a hátsó lábát és a felsőtestét.

Azt hittem, biztosan van gazdája, aki majd gondoskodik róla. Viszont miután napokig ugyanazon a helyen feküdt, felvittem a lakásomba, és addig ápoltam, amíg újból egészséges nem lett. Az utolsó pénzem is gyógyszerekre költöttem, de megérte. Az első perctől fogva nagyon élveztem a társaságát, és azonnal kötődni kezdtünk egymáshoz.

Úgy hittem, ez csak egy rövid távú barátság lesz. Gondoltam, ha nincs senkije, és kóbor macska, akkor úgyis visszatér az utcára. De nem úgy tűnt, mint aki el akar menni mellőlem. Mindennap szabadon engedtem, ő pedig mindennap utánam jött, vagy megjelent este a folyosón, hogy bekéredzkedjen éjszakára. Azt hallottam, a macska választja az embert, és nem fordítva. Én akkor jöttem rá, hogy mennyire nagy igazság ez, amikor egy kilométeren keresztül követett a buszmegállóig a Tottenham High Roadon. Elég messze jártunk már, amikor elkergettem, és figyeltem, ahogy eltűnik a tömegben; azt hittem, ekkor láttam őt utoljára. Aztán, ahogy a busz megállt, a semmiből hirtelen egy vörös folt felugrott, és elfoglalta a mellettem lévő ülést. Ezzel eldőlt minden.

Azóta elválaszthatatlanok vagyunk: két elveszett lélek, akik együtt küzdenek az életükért London utcáin.

Úgy érzem, Bob valamiképpen a lelki társam, és segítünk egymásnak a régi sebek begyógyításában. Én a barátságomat, ételt és meleg kuckót biztosítottam Bobnak, cse-

rebe reményt kaptam, és értelme lett a létezésemnek. Nagy áldás, hogy hűséget, szeretetet, humort hozott az életembe, továbbá olyan szintű felelősséget is vállalnom kellett, amit addig még soha. Célt adott, és újból, hosszú-hosszú idő után tisztán láttam a világot.

Több mint tíz évig kábítószerfüggő voltam. Elhagyott kapualjakban, hajléktalanszállókon, lepukkant szobákban aludtam szerte Londonban. Azokban az elvesztegetett években nem csináltam semmit, állandóan be voltam állva a herointól. A magány, a mindennapi létezés fájdalma lebénított, és a világ is elfelejtkezett rólam.

Hajléktalanként láthatatlan voltam az emberek számára, ennek következtében pedig elfelejtettem, hogyan kell működni a világban, hogyan kell másokkal bánni. Bizonyos tekintetben elvesztettem emberi mivoltom. Halott voltam a világ szemében. Bobnak köszönhetően lassan visszatértem az életbe. Hatalmas lépést tettem meg azzal, hogy elhatároztam, nem folytatom tovább a drogozást, lejövök a heroinról és a metadonról. Persze akkor még rajta voltam pár szeren, de már láttam a fényt az alagút végén, és reménykedtem benne, hogy hamarosan tiszta leszek.

Egyáltalán nem volt könnyű menet. Ha ki akarsz jönni egy szenvedélybetegségből, az soha nem fog simán menni, mindig baromi nehéz. Kettő lépést tettem előre, egyet

hátra; plusz az se segített, hogy az utcán dolgoztam. Nem igazán az a környezet, ahol túlcserdül a szeretet...

Az igazság az, hogy kétségbeesetten vágytam arra, hogy magam mögött hagyjam a korábbi életem és az utcát. Nem tudtam, mikor, hogyan, lehetséges-e egyáltalán, de eltökéltem, hogy megpróbálom.

Már régóta az a legfontosabb számomra, hogy megtanuljam értékelni, amim van. A legtöbb ember mércéje szerint semmim sincs. Soha nem volt sok pénzem, nincs szuper lakásom, nincs autóm. Viszont az életem számot-

---

tevően jobb, mint nemrégiben. Van hol laknom, van melóm, a The Big Issue utcalapot árulom. Életemben először jó irányba haladok, ráadásul ott van nekem Bob is, aki elkalauzol az utamon.

Feltápaszkodtam, hogy lefeküdjek aludni, közben odahajoltam Bobhoz, és összeborzoltam kicsit a tarkóját: – Hol lennék most nélküled?